

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA
 Director: Rafael Nadal.
 Director adjunt: Sebastián Serrano.
 Subdirectors: Juancho Dumal, Iosu de la Torre i Bernat Gasulla.
 Director d'art: Ferran Grau. Delegat a Madrid: Enric Hernández.

AREES: Coordinació general: Joan Busquet. Tancament: Enric Sala. Opinió: Carles Pastor. Internacional: Eva Peruga. Política: Joan M. Perdigué. Economia: Joaquín Romero.
 Societat: Carles Colls. Gran Barcelona: Javier Belmonte. Catalunya: Antoni Ribas. Esports: David Torres. Exit: Rafael Tapouret. Edició gràfica: Xavier Jubierre.
 Diagramació: Ricard Sans. Infografia: Ricard Garcia. Documentació: Miren Casado. Edició en català: Ricard Fitó. Edició online: Xavier Martínez Chico.
 Director Comunicació: Joan Vehils. Relacions Externes: Rosa Massagué. Secretari General de Redacció: Pep Puig.

Editorials

L'opinió del diari s'expressa només als editorials.
 Els articles exposen posicions personals.

Amb la salut no s'hi juga, naturalment

Amb la salut no s'hi juga. A aquesta conclusió sembla que ha arribat la Conselleria de Salut amb la seva voluntat de regular les teràpies naturals. El decret admet legalment l'existència de 13 pràctiques no convencionals, que passen a ser regulades per l'Administració. Les teràpies (entre les quals destaquen l'acupuntura, el shiatsu o l'osteopatia) estan reconegudes per l'Organització Mundial de la Salut i compten actualment, només a Catalunya, amb unes 5.000 persones que les practiquen sobre un ampli espectre de la població, que hi veu un suplement de la medicina tradicional, un remei miraculós, una acció menys agressiva o una recerca d'un plus d'humanitat

que a vegades es troba a faltar en l'altra medicina. Alguns dels terapeutes que han col·laborat amb el Govern en la redacció del decret estableixen diversos paràmetres que defineixen les teràpies naturals: mentre uns treballen amb el cos físic (músculs i articulacions, ossos i vísceres) altres ho fan amb les emocions, l'equilibri natural i la harmonia, una atenció que es defineix com a integral. Si la diferència consisteix en uns arguments tan eteris, no és estrany que l'Administració intervingui en una qüestió que ha estat, durant molts anys, terreny adobat per a la superstició i l'estafa. Els terapeutes que practiquen la medicina natural tenen dret que la seva feina es regularitzi, es valori i s'acrediti. El mateix dret

que tenen els usuaris de no resultar enganyats. L'esperit i la lletra del decret van per aquest camí, és a dir, no jugar amb la salut.

El que té de preocupant el decret és que, veient les reaccions, no ha generat precisament un consens unànime. Els mateixos terapeutes naturistes estan dividits: el Col·legi de Metges de Barcelona ha anunciat una impugnació del text per entendre que, en alguns casos, els pacients poden ser atesos per persones sense coneixements sanitaris bàsics, i el de fisioterapeutes ha clamat al cel perquè ha percebut intrusisme en els que portin a terme pràctiques alternatives sense titulació universitària.

Si el decret pretén la transparència, i sempre en benefici de l'usuari, del pacient que reclama atenció i cura, seria òptim que la regulació es portés a terme sense altercats que, en una parcel·la tan delicada com és la salut, no ajuden a clarificar, sinó que tendeixen sempre a confondre el ciutadà.

Calma i tranquil·litat

Josep-Lluís Carod-Rovira ho ha resumit amb claredat a l'entrevista que publicava ahir aquest diari: «La societat catalana ens reclamava calma, tranquil·litat i seguretat, uns ingredients bàsics per aconseguir confiança; i això ja ho té».

El vicepresident de la Generalitat, abans home del sac de l'opinió pública espanyola i de part de la catalana —una fama a vegades guanyada a pols i altres vegades molt a desgrat seu—, diu que ha après que les gesticulacions, quan es fan des del poder, són contraproduents.

De gesticulacions no en van faltar en l'anterior legislatura. Ni sortides de to. Ni errors tàctics i estratègics. Es van desencadenar tantes crisis que per molts observadors resultava inviable la reedició del pacte entre els partits de l'esquerra plural, sobretot perquè Esquerra apareixia com

un soci no fiable.

La situació sembla que ha canviat. Les discrepàncies, quan n'hi ha, s'administren amb rigor o amb sordina. Només cal veure les —aparents— diferències entre els socis de govern al voltant del decret de continguts mínims de l'ensenyament primari, o davant la llei de dependència, que no han pertorbat la plàcida calma del Govern.

Convergència i Unió mira de treure partit de les teòriques discrepàncies d'Esquerra amb el partit socialista i amb Iniciativa, sobretot en qüestions simbòliques o de fort contingut nacionalista, amb l'esperança que als republicans els tremolin les cames i cometin un error. O que creixi la dissidència que lidera Carretero. No sembla que els dirigents d'ERC es deixin impressionar. La prova de foc arribarà quan s'acostin uns eleccions i s'hagi de marcar distàncies.

Noms propis

Josep Hoar
General nord-americà

Amb dos militars més dels seus EUA, ha enviat una missiva a Blair demanant-li que utilitzi la seva bona relació amb Bush per evitar l'inici d'una acció militar contra l'Iran, de conseqüències «desastroses».

Muti ur Rehman
Terrorista pakistanès

El líder d'Al-Qaida al Pakistan, a qui s'acusa de ser el vincle dels suïcides del 7/7 a Londres, podria ser l'enllaç de l'Exèrcit de Mahoma, que recluta joves a Catalunya per a les cèl·lules terroristes.

Mikel Buesa
President del Fòrum d'Ermua

Davant la queixa del PSOE que el PP havia intentat apropiarse l'himne nacional a la manifestació de dissabte contra el terrorisme, defensa que és una «decisió encertada» i que no és una cosa «excepcional».

Francesc Baltasar
Conseller de Medi Ambient

Encara que no són àrees de la seva competència, com a responsable de la seva conselleria hauria de vetllar perquè les d'Acció Social, Educació i Treball no malgastessin energia deixant els llums oberts durant la nit.

Martin Scorsese
Director nord-americà

El realitzador ha obtingut el premi del Sindicat Nord-americà de Directors per la pel·lícula *Infiltrados*. Aquest guardó té doble recompensa, ja que aquesta elecció sol suposar una antesala de l'Oscar.

El retorn de la 'tortilla'

A Mèxic la gent s'ha manifestat un cop més. De vegades és la queixa pels resultats electorals. De vegades és la negativa a dialogar amb els assassins. Però de vegades la gent es manifesta per qüestions més essencials. Un dels personatges de la Commedia dell'Arte, el murri Arlecchino, diu en una de les seves intervencions: «La panxa, mi senyor, atén raons que la raó no arriba a comprendre». Això és justament el que ha passat aquests dies a Mèxic. Ni escrutini ni procés de pau.

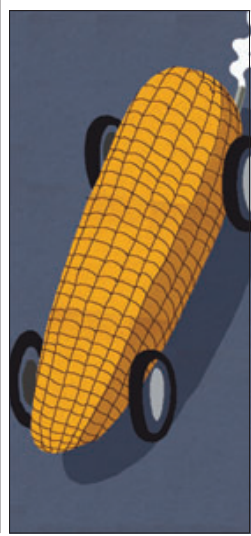
Uns quants mexicans s'han manifestat perquè ha pujat el preu del blat de moro. I el blat de moro és l'ingredient bàsic de la *tortilla*. No té res a veure amb els ous. La *tortilla* és, per entendre'ns, allò que en català rep el nom genèric d'afartapobres. La *tortilla* americana és un aliment de classe. Es tracta, en última instància, d'una variant del pa, com ho és la pasta xinesa o la italiana, la pizza, el pa amb tomàquet, les *migas* manxegues o les *tallarinas* de Còrdova o de Jaén. Als mexicans els han pujat el preu del blat de moro i la *tortilla* deixa de ser un aliment bàsic per convertir-se en un luxe. No sabem si el mercat és savi, però val la pena anar al mercat per saber l'origen del malestar.

El blat de moro es ven més car a Mèxic perquè l'importen dels Estats Units. I als Estats Units el blat de moro ha pujat quan algú ha pensat que es pot fer combustible biològic a partir del blat de moro sense haver de dependre d'un combustible precari i en mans dels enemics com són els hidrocarburs. El fet d'alimentar el

carburador d'un cotxe ha provocat que sigui més difícil alimentar les capes populars mexicanes i centreamericanes. Res de nou sota el sol. A Barcelona, Mataró i Vic es va produir el 1789 un dels Rebomboris del Pa. Era precisament l'any de la Revolució Francesa i a Catalunya el pa havia doblat el preu. En un costat dels Pirineus es proclamaven els drets de l'home. A l'altre costat, la gent desafiava el primer comte d'El Asalto per demanar una rebaixa en una cosa tan bàsica com el pa. Arlecchino, el lúcid pallasso de la Commedia dell'Arte, no havia estat mai tan profètic. No serveix de res la raó quan el preu d'allò més bàsic ens porta a l'estupidesa de la protesta inútil.

El mercat idiota

Entre això passa a Mèxic, només cal passejar-se pels mercats d'aquí. La millor notícia d'aquests últims mesos ha estat la suposada frenada dels preus de la vivenda, que no passaran del

LEONARD BEARD

10% anual, mentre els salaris s'incrementaran amb prou feines el 3%. Meravel·lós. Ara anem al tomàquet: un quilo de tomàquets comuns pot costar al voltant de 2 o 3 euros. Els tomàquets de moda, els saborosos tomàquets Raf, de pell dura i verda i a gust intens, es venien per Nadal a 9,50 euros el quilo. Dissabte els venien a 15 euros. Li vaig dir al venedor que no estava disposat a contribuir a la inflació del tomàquet. Llaavors em va oferir cireres xilenes. Les hi treien de les mans a primers de febrer. El temps de les cireres ja no té ni preu ni temps. El mercat potser ja no és tan savi com diuen. Tots hem embogit.

Il·lusionisme

El mag Gang em continua enganyant amb els seus jocs. Li dic que l'estimo més com més bé m'enganya. Sabem que tot és mentida, però ens fa feliços jugar a la sorpresa. La mentida de la màgia —la de l'amor— és la veritat de la confiança mútua.